

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 708/2016
29.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Љ.С. и др, због кривичног дела неуплаћивање пореза по одбитку из члана 229а став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених Љ.С. и М.М., адвоката М.Д. и Д.М., поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 530/10 од 26.10.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 270/16 од 23.03.2016. године, у седници већа одржаној 29.06.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Љ.С., адвоката М.Д., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 530/10 од 26.10.2015. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 270/16 од 23.03.2016. године у односу на повреде закона из чл. 438. став 2. тачка 1) и 439. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Љ.С. у преосталом делу, као и захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М., адвоката Д.М., поднет против наведених пресуда у целисти **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 530/10 од 26.10.2015. године, окривљени Љ.С. и М.М. су оглашени кривим да су извршили кривично дело неуплаћивање пореза по одбитку у саизвршилаштву из члана 229а став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, за које дело су осуђени на казне затвора у трајању од по три месеца, које ће издржати по правноснажности пресуде и на новчане казне у одређеном износу од по 50.000,00 динара које су дужни да плате у року од три месеца од правноснажности пресуде, а ако наведене новчане казне не плате исте ће им бити замењене казном затвора тако што ће за сваких 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривени Љ.С. и М.М. су обавезани да суду на име паушала плате износе од по 5.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 62.438,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 270/16 од 23.03.2016. године, делимично су усвојене жалбе бранилаца окривљених Љ.С. и М.М., па је преиначена пресуда Основног суда у Нишу К 530/15 од 26.10.2015. године у погледу начина извршења изречене казне затвора, тако што је одређено да се изречене казне затвора окривљенима у трајању од по три месеца има извршити у просторијама у којима окривљени станују без примене електронског надзора, с тим да окривљени не смеју напуштати просторије у којима станују, осим у случајевима прописаним законом, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусте просторије у којима станују биће одређено да остатак казне издрже у Заводу за извршење казне затвора, док су жалбе бранилаца окривљених у преосталом делу одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су благовремено поднели:

-бранилац окривљене Љ.С., адвокат М.Д., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање;

-бранилац окривљеног М.М., адвокат Д.М., због повреде права на правично суђење из члана 32. Устава Републике Србије и због повреде закона из чл. 33, 423, 438. став 2. тачка 2), 441. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтевима, нашао:

Бранилац окривљене Љ.С. у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, и у вези са тим наводи да у побијаним пресудама у односу на кривично дело које је окривљеној Љ.С. стављено на терет није примењен кривични законик који је важио у време пресуђења, а који је најблажи за учиниоца. Ово с тога што је у изреци побијане првостепене пресуде наведено да су окривљени извршили предметно кривично дело као одговорна лица у правном лицу „у намери да не плате порез“, уместо, а како је предвиђено важећим законом „у намери да избегну плаћање пореза по одбитку“. Због изнетог бранилац сматра да је изреке пресуде неразумљива и да је оптужба прекорачена у смислу члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Међутим, како су окривљени Љ.С. и М.М. побијаном првостепеном пресудом оглашени кривим да су извршили кривично дело неуплаћивање пореза по одбитку из члана 229а став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ и осуђени на

казне затвора и новчане казне, при чему им није изречена мера безбедности забране вршења позива, делатности и дужности у трајању од једне до пет година, то је по оцени овог суда у конкретном случају према окривљенима примењен закон који је најблажи за учиниоца, а то је кривични законик, који је важио у време пресуђења и који се примењује од 01.01.2013. године. Ово стога, јер је ранијим кривичним закоником који је важио од 11.09.2009. године до 31.12.2012. године чланом 229а став 4, који регулише кривично дело неуплаћивање пореза по одбитку, било предвиђено обавезно изрицање мере безбедности забране вршења позива делатности и дужности у трајању од једне до пет година учиниоцу овог кривичног дела. Дакле, из наведеног јасно произилази да је у конкретном случају према окривљенима Љ.С. и М.М. управо примењен закон који је најблажи за учиниоце, а то је кривични законик који је важио у време пресуђења.

При чему, без утицаја на постојање повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП је чињеница коју бранилац истиче у захтеву, да је у изреци побијане првостепене пресуде унето „у намери да не плати порез“ уместо „у намери да избегне плаћање пореза“, јер изнетим наводима бранилац окривљеног указује да је изрека побијане првостепене пресуде неразумљива, односно да је иста донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, а што није разлог предвиђен одредбом члана 485. став 4. ЗКП, због које окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, због чега су наводи браниоца окривљене Љ.С. у овом делу оцењени као недозвољени.

Бранилац окривљене Љ.С. у захтеву за заштиту законитости истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП (у захтеву очигледно погрешно означена као повреда члана 438. став 1. тачка 2) ЗКП), сматрајући да се побијане пресуде заснивају на доказима на којима се не могу заснивати и у том смислу истиче да су документа која је доставила пореска полиција у овом поступку била у фотокопији, те да такве неоверене фотокопије не могу представљати доказ у поступку.

По налажењу овог суда, питање да ли неоверена фотокопија исправе представља недозвољен доказ јесте фактичко питање у сваком конкретном случају и зависи од тога да ли постоји или не постоји сумња у њену аутентичност и веродостојност, а самим тим и да ли је таква исправа подобна да служи као доказ какве чињенице која има значај за правне односе.

У вези са изнетим, а како странке током поступка приликом извођења доказа увидом у предметне фотокопије нису оспоравале аутентичност и веродостојност тих фотокопија, то је, по оцени овог суда, очигледно да у конкретном случају наведене фотокопије не представљају доказе на којима се пресуда не може засновати, јер само у случају уколико би постојала сумња у аутентичност и веродостојност таквих исправа – фотокопија, суд би био дужан да њихову аутентичност потврди извођењем других доказа и тек ако поред тога и даље остане сумња у аутентичност и веродостојност такве исправе, она не би била подобна у смислу члана 112. тачка 26) КЗ да служи као доказ у поступку.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда неосновано бранилац окривљене Љ.С. ухаптеву за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

У вези са истакнутом повредом из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљене наводи и да из списка предмета нису издвојене службене белешке о обавештењима примљеним од грађана које је сачинила пореска полиција и МУП, али како у захтеву не означава тачно које то службене белешке представљају доказ на којима се побијане пресуде заснивају и од којих грађана су обавештења на тим белешкама примљена, то је Врховни касациони суд, а имајући притом у виду да овај суд испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости (члан 489. став 1. ЗКП), нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Љ.С. у овом делу нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног М.М. у уводу захтева за заштиту законитости најпре означава да исти подноси због повреде права на правично суђење из члана 32. Устава Републике Србије, али како уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је окривљеном М.М. у предметном поступку повређено право на правично суђење зајемчено Уставом и Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода, то је Врховни касациони суд нашао да захтев браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног М.М. у уводу захтева као разлог због подношења захтева означава и повреду закона из чл. 33, 423, 438. став 2. тачка 2) и 441. ЗКП, али како, у образложењу захтева не даје ниједан разлог због којег сматра да је побијаним пресудама дошло до повреда наведених одредаба закона, а имајући притом у виду да Врховни касациони суд испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном подношењу у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, то је овај суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.М. и у овом делу нема законом прописан садржај.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев браниоца окривљене Љ.С. одбацио као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев браниоца окривљене Љ.С., као и захтев браниоца окривљеног М.М. у целости одбацио јер немају законом прописан садржај.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић, с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић, с.р.